

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 118/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, Mierová 19, Bratislava, zastúpeného advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 346/08-37 z 15. januára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2009 doručená sťažnosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „sťažovateľ“) podaná podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 346/08-37 z 15. januára 2009 (ďalej aj „namietaný nález“).

V úvodnej časti sťažnosti sťažovateľ uvádza, že ústavný súd namietaným nálezom *«konštatoval porušenie základného práva spoločnosti T., s. r. o., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSSR“), sp. zn. 2 M Obdo 1/2008 z 28. mája 2008. ÚSSR zároveň týmto rozhodnutím zrušil rozsudok NSSR, sp. zn. 2 M Obdo 1/2008 z 28. mája 2008 a vrátil vec NSSR na ďalšie konanie.*

ÚSSR vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 159/07-37, ktorý NSSR ako protiústavný vo svojom rozsudku sp. zn. 2 M Obdo 1/2008 podľa sťažovateľa správne nerešpektoval, konštatoval, že pred 9. decembrom 1998 bola na základe právoplatne skončenej exekúcie majiteľom akcií spoločnosti T., a. s. so sídlom B. (ďalej len ako „T.“) spoločnosť T.

Sťažovateľ sa však v niekoľkých v súčasnosti prebiehajúcich súdnych konaniach na všeobecných súdoch Slovenskej republiky domáha vyslovenia, že akcie spoločnosti T. v tom čase patrili a mohli patriť len sťažovateľovi a spoločnosť T. ich nikdy nemohla v exekúcii nadobudnúť.».

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že namietaný nález, ktorým došlo k zrušeniu rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Obdo 1/2008 z 15. januára 2009 „*bol vydaný v súlade s ustanovením § 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ÚSSR, senátom ÚSSR, ktorého členom bol aj sudca JUDr. J. H.*“. Podľa sťažovateľa nemožno namietaný nález „*považovať za zákonné rozhodnutie*“, pretože ním bolo porušené jeho základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ďalej základné právo na rozhodnutie na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež „*základné právo občana na právny štát*“ podľa čl. 1 ods. 1 ústavy.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ argumentuje, prečo podľa jeho názoru namietaným nálezom došlo k porušeniu ním označených práv, poukazujúc pritom aj na doterajšiu judikatúru ústavného súdu.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy sťažovateľ uvádza, že *„JUDr. J. H... nemal byť vôbec za ústavného sudcu menovaný. Pokiaľ skutočnosť, že bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin nebola v čase jeho menovania známa, mal byť odvolaný z funkcie v súlade s ustanovením čl. 138 ods. 2 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky hneď po tom, ako vyšla skutočnosť o právoplatnom odsúdení za úmyselný trestný čin najavo.*

Pokiaľ ústavný sudca nie je ustanovený do funkcie v súlade so zákonom, respektíve nespĺňa predpoklady na zotrvanie vo funkcii ústavného sudcu, nemožno hovoriť o dodržaní práva občana na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ pripomína, že ich obsahom je aj právo na nestranného a spravodlivého sudcu, pričom *„JUDr. J. H. ako sudca, ktorý bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin nemôže byť spôsobilý spravodlivo a nestranne rozhodovať o ústavných právach sťažovateľov“*.

Argumentujúc koncepciou materiálneho právneho štátu sťažovateľ vyslovuje presvedčenie, že namietaný nález, *„ktorý vznikol ako výsledok rozhodovacieho postupu senátu, ktorého členom bol sudca, ktorý jeho členom byť nemal, je z tohto dôvodu v rozpore s princípmi právnej istoty a spravodlivosti ako imanentnými súčasťami princípu právneho štátu“*.

So zreteľom na uvedenú skutkovú a právnu argumentáciu sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že základné právo sťažovateľa, Slovenskej republiky - Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na rozhodnutie na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na právny štát podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 346/08-37 zo dňa 15. januára 2009 porušené. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 346/08-37 zo dňa 15. januára 2009.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že podanie sťažovateľa je síce formálne označené ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ale z hľadiska obsahu a účelu ide o uplatnenie opravného prostriedku, prostredníctvom ktorého napáda konkrétne rozhodnutie ústavného súdu (namietaný nález, pozn.).

Konanie pred ústavným súdom ako nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je v dôsledku ústavodarcom ustanovenej koncepcie špecializovaného a koncentrovaného modelu ústavného súdnictva v Slovenskej republike konaním jednoinštančným, pričom rozhodnutia ústavného súdu sú konečné a záväzné pre všetky orgány verejnej moci, fyzické osoby alebo právnické osoby, ktorých sa týkajú. Príslušný orgán verejnej moci je povinný bez zbytočného odkladu zabezpečiť ich vykonanie. Podrobnosti ustanoví zákon (čl. 129 ods. 7 v spojení s čl. 133 ústavy).

Právomoci a pôsobnosť, ktoré má ústavný súd ústavou a zákonom o ústavnom súde presne vymedzené, nemôže prekračovať. V nadväznosti na to ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že medzi jeho oprávnenia zásadne nepatrí rozhodovanie o opravných prostriedkoch vo všeobecnosti *a fortiori* o opravných prostriedkoch, ktorými sa fyzické osoby alebo právnické osoby domáhajú preskúmania rozhodnutí ústavného súdu, proti ktorým čl. 133 ústavy a § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde výslovne žiaden opravný prostriedok nepripúšťa (IV. ÚS 173/08).

Druhy konania pred ústavným súdom a ich dôvody taxatívne vypočítava ústava a ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (čl. 10), a preto možnosť primeraného použitia ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (§ 31a zákona o ústavnom súde) nemôže viesť k ich rozšíreniu, ale môže slúžiť iba pre postup pri konaniach, ktoré sú výslovne uvedené v ústavných predpisoch.

V spojitosti s tým ústavný súd uvádza, že v okolnostiach daného prípadu neprichádzalo v rámci predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákon o ústavnom súde) do úvahy ani skúmanie splnenia podmienok na konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože ide o návrh, ktorý ústava ani zákon o ústavnom súde neupravuje, a vzhľadom na to na jeho prerokovanie ani neustanovuje akékoľvek podmienky.

Jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti vychádza pri svojej jurisdikcii dôsledne z uvedeného ústavného princípu (ktorý musí rešpektovať každý orgán verejnej moci), a preto, z hľadiska medzí, rozsahu a spôsobu, môže uplatňovať štátnu moc iba v zákonomnom a ústavnom rámci (čl. 2 ods. 2 ústavy), čo sa považuje v podmienkach právneho štátu za *conditio sine qua non* pre akúkoľvek legitímnu činnosť jeho orgánov.

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

Vychádzajúc z citovanej ústavnej normy zákon o ústavnom súde vyriešil otázku podávania opravných prostriedkov v konaní pred ústavným súdom tak, že návrh nie je prípustný v prípade, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu [§ 24 písm. c) zákona o ústavnom súde].

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd poukazuje, že rovnako ako v tomto prípade rozhodol aj v iných porovnateľných veciach (pozri uznesenia prijaté v konaniach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 173/08 a sp. zn. I. ÚS 191/08).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. apríla 2009